

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi A.R.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II USK 126/24, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 29 kwietnia 2025 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 7 listopada 2024 r. A.R. (dalej: „skarżący”) wniósł osobiście skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt II USK 126/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania zasługuje na odrzuceniu.

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy,

nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Ustawodawca stawia jednocześnie szereg warunków, jakie musi spełnić skarga na przewlekłość postępowania. Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skarga powinna zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której dotyczy oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Skargę niespełniającą tych wymogów sąd odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). W niniejszej sprawie skarżący, poza zastrzeżeniami dotyczącymi prowadzenia postępowania przed sądami powszechnymi, nie zawnioskował o stwierdzenie przewlekłości postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym, ani nie przytoczył żadnych okoliczności, które miałyby o takiej przewlekłości świadczyć.

Dodatkowo należy podkreślić, że skarżący wniósł skargę osobiście. Tymczasem w przypadku skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania czynności procesowych jest wyłączona i jest obwarowana przymusem adwokacko-radcowskim (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2024 r., I NSP 221/24).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, orzekł jak w sentencji.

ZG

[r.g.]